

Nu aş putea înţelege Universul fără tine

Camelia Oprița

Când te pierdeam o clipă din ochi, te căutam la gura râului.
Nu ca să mă salvez de lacrimi sau de durere
pentru că toată copilăria mi-am petrecut-o printre flori;
era una mai slabă de inimă
și aproape stinsă printre alte lucruri.
Aveam sentimentul că suferința ei trecuse de ierburile uscate
ca să sfârșească într-o dimineață rece sub o frunză îngălbenită.

Era deja toamnă la prima mea durere
într-o lume născută numai pentru mine,
Îmi spuneai că nu pot fi copil dacă n-am gust de lacrimă, mă ștergeai cu fruntea.
Cântecul tău era pornit să umble pe apele pământului.
Nu aş putea înţelege centrul universului fără tine
cum nu aş fi în stare să mă privesc
în oglindă cu ochii închiși.

Mi-ai spus odată să-i închid la suferință, nu ca să mă salvez de lacrimile
care vin din zona cea mai adâncă a spiritului,
ci să îndur orice rană a vieții.
Știu că apele pământului se unesc
și dorul meu poate urca în valuri până la Olt.